

מסכת תענית

פרק ג משנה ח

על כל צרה שלא תבא על האבור, מתריעין עליהם, חוץ מרוב גשימים. מעשה שאמרו לו לחוני המעגל, התפלל שירדו גשימים. אמר להם, צאו והכנסו תנורי פסחים, בשכיל שלא ימוקם. התפלל, ולא ירדו גשימים. מה עשה, עג עוגה ועמד בתוכה, ואמר לפניו, רבונו של עולם, בניך שמך פניהם עליהם, שאני כבון בית לפניה. נשבע אני בשמה הגדל שאיini זו مكان, עד שתறחם על בניך. התחלו גשימים מנוטפין. אמר, לא כה שאלת, אלא גשמי בורות שיחין ומערות. התחלו לירד בזעף. אמר, לא כה שאلت, אלא גשמי רצון, ברכה ונדרבה. ירדו כתקנו, עד שיצאו ישראל מירושלים להר הבית מפני הגשימים. באו ואמרו לו, כשם שאתהתפלל עליהם שירדו כה התפלל שיילכו להן. אמר להם, צאו וראו אם נמתה אבן הטועים. שלח לו שמעון בן שטח, אלמלא חוני אתה, גוזרני

עליך גדי. אבל מה אעשה לך, שאותה מתחטטא לפני המקום
יעשה לך רצונך כיון שהוא מתחטטא על אביו ועושה לו
רצונו. ועליך הכתוב אומר (משל כי), יש מה אביך ואם
ותגיל יולדתך: